

Sygn. akt VIII Ca 168/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący- Sędzia SO Rafał Krawczyk

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2015 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)w G.

przeciwko A. F.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 6 października 2014 r.

sygn. akt X C 1039/14

oddala apelację.

Sygn. akt VIII Ca 168/15

UZASADNIENIE

Powód (...)w G. w pozwie przeciwko A. F. domagał się zasądzenia kwoty 4631,13 zł z odsetkami umownymi od dnia 24 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych. Powód wskazał, że dochodzi swoje roszczenie z umowy pożyczki z dnia 30 stycznia 2008 r., z której wierzytelność nabył w drodze umowy sprzedaży wierzytelności z następcą prawnym (...) z siedzibą w W..

Wyrokiem z dnia 6 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Toruniu oddalił powództwo oraz kosztami procesu obciążył powoda.

W motywach rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy zaznaczył, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, załączony do pozwu, nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, a zatem nie stanowi dowodu tego co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Nadto Sąd wskazał, że powód dochodził roszczenia z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 30 stycznia 2008 r., tymczasem powód w wykonaniu wezwania przedłożył umowę o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 29 stycznia 2008 r. Również z dalszych załączonych dokumentów wynika, że zobowiązanie powstało na mocy umowy kredytowej; podobnie postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzonej w klauzulę wykonalności na podstawie zobowiązania wynikającego z umowy kredytowej. Nadto Sąd I instancji zauważył, że w obu umowach znajdują się różne wartości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do jednoznacznego stwierdzenia zasadności dochodzonego roszczenia. Powód powoływał się na jedną umowę, a przedłożył dokumenty poświadczające zawarcie innej umowy; podobnie też powód nie załączył dokumentów potwierdzających wysokość roszczenia dochodzonego pozwem.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez bezpodstawne przyjęcie jakoby powód nie udowodnił legitymacji czynnej, mimo że w aktach sprawy znajduje się zarówno umowa o kredyt gotówkowy, Bankowy Tytuł Egzekucyjny, korespondencja świadcząca o toczącym się wobec pozwanej postępowaniu egzekucyjnym, jak również wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda,
2. naruszenie art. 65 k.c. w zw. z art. 509 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do uznania umowy cesji za bezskuteczną, podczas gdy powód przedłożył do akt potwierdzoną za zgodność z oryginałem umowę cesji wierzytelności, zawierającą wszelkie elementy podmiotowo i przedmiotowo istotne by uznać cesję za skuteczną,
3. naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez wyjście poza zasadę swobodnej oceny dowodów i dowolne przyjęcie, że przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych, umowa cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika nie stanowią dowodu nabycia wierzytelności, mimo że okoliczność ta wprost wynika z przedmiotowych dokumentów,
4. naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu, że powód nie przedłożył dokumentów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne,
5. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie przy ocenie dowodów bankowego tytułu egzekucyjnego oraz korespondencji komornika z poprzednim wierzycielem,
6. nierozpoznanie istoty sprawy.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa wraz z kosztami procesu za obie instancje, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji oraz pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Należy w pełni podzielić stanowisko Sądu I instancji o braku możliwości weryfikacji istnienia oraz wysokości roszczenia powoda. Twierdzenie apelującego jakoby uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie odpowiadało wymogom z art. 328 § 2 k.p.c. jest chybione, gdyż z uwagi na przyczyny oddalenia powództwa prawidłowość sporządzonego uzasadnienia nie nasuwa zastrzeżeń.

Przede wszystkim należy wskazać, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, że w aktualnym stanie prawnym wyciągi z ksiąg funduszy inwestycyjnych nie mają wartości dowodowej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym (art. 194 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 157). Nie oznacza to, że przedłożony przez powoda wyciąg z dnia 13 lutego 2013 r. jest pozbawiony jakiegokolwiek znaczenia dowodowego tym niemniej sam w sobie nie stanowi podstawy do uwzględnienia roszczenia.

W dalszej kolejności przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 321 §1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Związanie sądu przy wyrokowaniu żądaniem jest wyrazem obowiązku w postępowaniu cywilnym zasady dyspozytywności, zgodnie z którą to powód decyduje nie tylko o wszczęciu postępowania, ale także o zakresie rozstrzygnięcia sprawy. Niedopuszczalność wyrokowania co do przedmiotu nieobjętego żądaniem oznacza niemożność objęcia rozstrzygnięciem innych żądań niż przedstawione przez powoda. Rola sądu w procesie cywilnym sprowadza się zatem wyłącznie do oceny zasadności zgłoszonych

przez powoda żądań. W konsekwencji nawet, gdy sąd oddalając sformułowane przez powoda żądania uznałby, że powód z przytoczonych w pozwie okoliczności mógłby skutecznie dochodzić innych niż niezasadnie zgłoszone żądań (roszczeń), to nie może w świetle art. 321 § 1 k.p.c. uwzględniać tych innych a nie zgłoszonych żądań (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 stycznia 2014 r., V ACa 649/13, LEX nr 1439040).

W sprawie niniejszej z pozwu, zakreślającego podstawę faktyczną powództwa, a tym samym granice orzekania przez sąd, wynika, że powód domaga się zwrotu pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 30 stycznia 2008 r., zawartej między pozwaną a (...)z której wierzytelność powód nabył w drodze cesji. Tymczasem do akt powód przedłożył umowę kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 29 stycznia 2008 r. Nie sposób zaprzeczyć, że w rachubę wchodzi inny typ normatywny umowy niż ta, o której mowa w pozwie. W sytuacji, gdy powód jest profesjonalistą w dziedzinie dochodzenia wierzytelności oraz był zastępowany w procesie przez fachowego pełnomocnika, tłumaczenie tej rozbieżności omyłką pisarską nie może być potraktowane poważnie. Ujmując rzecz wprost, powód wnosił o zasądzenie roszczenia z umowy, której pozwany nigdy nie zawarł. Natomiast przyjęcie przez Sąd założenia, że powód w istocie dochodzi roszczenia z przedłożonej umowy kredytu odnawialnego i rozważenie jego zasadności na płaszczyźnie tej właśnie umowy byłoby równoznaczne z naruszeniem art. 321 § 1 k.p.c.

Dla porządku należy wskazać, że wątpliwości budzi również to czy powód istotnie nabył od (...) wierzytelność z umowy kredytu gotówkowego. Wynikają one z tego, iż z przedłożonego do akt fragmentu załącznika do umowy cesji (k. 39), jak również z pochodzącego od cedenta zawiadomienia o przelewie (k. 41) wynika bowiem, że jego przedmiotem była pożyczka gotówkowa, a nie kredyt gotówkowy.

Powyższe było wystarczające do oddalenia apelacji, a jednocześnie powodowało bezprzedmiotowość odnoszenia się do pozostałych poszczególnych zarzutów apelacyjnych. Skarżący bowiem formułując dalej idące zarzuty dotyczące meritum roszczenia, nie dostrzega, że żąda zapłaty z innego tytułu niż wynika to z dokumentu stanowiącego źródło wierzytelności czyli z przedłożonej umowy o kredyt gotówkowy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację (art. 385 k.p.c.).